

[Stats- og udenrigsministeren.]

lingen, vi har haft i dette forår, har tydeligt vist, at vi fortsat må føre en agtpågivende politik, hvis vi skal sikre en yderligere valutarisk konsolidering.

Om den økonomiske udvikling iøvrigt skal jeg kun fremsætte nogle få bemærkninger. Det var naturligvis udelukket, at så dybtgående indgreb overfor såvel forbruget som bygge- og anlægsvirksomheden som dem, vi gennemførte i efteråret 1954 og foråret 1955, kunne foretages uden konsekvenser for produktion og beskæftigelse her i landet. Betydelige dele af befolkningen har følt virkningerne af den økonomiske stramning i form af indtægtsnedgang, og arbejdsløsheden nåede en overgang op på et niveau, som måtte give regeringen anledning til alvorlige overvejelser. Dette forårs lange frostperiode bidrog yderligere til overgangsvis at svække beskæftigelsen, især i bygge- og anlægsgene.

De seneste måneders udvikling i beskæftigelsen har imidlertid fulgt en langt mere tilfredsstillende linie. Situationen er i dag den, at vi er kommet ned på en ledighed af omtrent samme omfang som for et år siden; der synes at være sikret god beskæftigelse i bygge- og anlægsgene, ligesom industriproduktionen nu er ved at rette sig efter den svækkelse, som prægede vinteren og foråret. Bidragende til denne fremgang har det naturligvis især været, at det er lykkedes at fortsætte den omstilling fra produktion til hjemmemarkedet til eksportproduktion, som har været i gang de sidste år.

Til belysning af denne udvikling, som er af afgørende betydning for vore økonomiske muligheder på længere sigt, kan jeg nævne, at eksporten af industrivarer i dette års første kvartal lå nærved 20 pct. højere end i januar kvartal 1955. Denne fremgangslinie kunne ikke holde i april måned, som var stærkt præget af de ekstraordinære forhold omkring overenskomstssituationen, og det må også anses for tvivlsomt, om vi fremover kan fortsætte efter en så stærkt stigende linie som 20 pct. årlig. Der er i en række lande, hvortil vi sælger industrivarer, sket en bremsning af produktionsfremgangen, som vi nødvendigvis vil komme til at føle. Men udsigterne i dag synes at være, at vi

fortsat tør håbe på yderligere landvinding for vore eksportindustrier.

Det ville være fristende at omtale en række økonomiske og andre politiske spørgsmål, som har præget det folketingsarbejde, der nu afbrydes af sommerferien. Jeg skal imidlertid modstå enhver sådan fristelse og tillade mig at betragte de her fremsatte bemærkninger som svar på den af de ærede medlemmer stillede forespørgsel.

Ordføreren for forespørgerne (Bundvad):

Jeg vil gerne takke den højtærede stats- og udenrigsminister for redegørelsen og vil gerne gøre nogle bemærkninger i tilknytning til den.

Først lidt om udenrigspolitikken.

Der er vist ingen tvivl om, at det mest bemærkelsesværdige træk i udenrigspolitikken er ændringen i Sovjetunionen efter Stalins død. Den kolde krigs symbol, jerntæppet, er blevet hævet lidt, og vi har set forhold og begivenheder, der måske kan udlægges som en vending til de friere forhold og den større forståelse, som vi gerne ønsker. Men vi må ikke lade ønsketænkning være aførende for vor vurdering.

Først og fremmest skal vi ikke glemme, at det russiske system stadig bygger på diktatur, måske på det sidste ændret fra Stalins enevælde til et 3 mands styre, men alligevel ikke anderledes, end at en eller anden kan vinke med en lillefinger med det resultat, at jerntæppet går i bund med et brag. Derfor ville det være mindre velbetænkt af os at slække på vor interesse for det vestlige samarbejde i NATO. Vi har lov at sige, at netop dette samarbejde har befordret en fredeliggørende udvikling. Vi bør derfor i fuld bevidsthed om de vestlige demokratiers fredelige hensigter fortsætte dette samarbejde — og udbygge det.

Da Danmark tiltrådte Atlantpagten, lagde vi fra socialdemokratiets side vægt på, at det vestlige samarbejde ikke alene blev et militært, men også et økonomisk-kulturelt samarbejde. Det er derfor glædeligt for os, at det sidste NATO-møde tog nye skridt i den retning. Ikke mindst for små lande er det af stor vigtighed, at samarbejdet fremmes og kræfterne forenes.

Hvad det nordiske samarbejde angår, var den vigtigste begivenhed — som den højt-